

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. IV. De Leone Basilii filio Imperatoris captivo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

in hæc verba illum est allocutus: Age mi Bajafites, si ego in tuâ sinu potestate, uti tu jam in meâ, quæso te quid ageres? dic verè & liberè. Fecit Bajafites, & feroci elatòque animo liberrimè subjiciens, Equidem te, inquit, si Numen victoriam annuisset, in ferream caveam inclusum circumduxissem ostentui & irrisui omnibus. Accipio sententiam, inquit Temir, vel à te iudice, nec aliam quàm tu in teipsum pronuntio, atque sic ago. Et ad suos, Audite vos, inquit, mox huc ferream caveam ferre pro tam pretiosa avij includenda est, ne avolet. Fecit, & infelicè sic inclusit. Triennium ferè ita vixit miser Bajafites, & cum desperatâ liberatione audivisset in Tartaros se abducendum, caput validis iteratisque ictibus ferreæ caveæ incussit, & exturbavit indignantem animam. Miserationem ea res habuit & lacrymas, quòd tam generosus sanguis tam turpi caveâ clausus, atque per eam etiam sparsus fuisset.

Quid facinus mortales, hominem in caveam, quæ feris conveniret, conclusum gemimus, Deum in visissimum gurgustium infra feras ab hominibus detrusum videmus, nec sentimus? ubi sensus, ubi lachrymæ? an expectandum, ut nobis bestiarum pietatem præcant, & homines doceant, quid humanum sit? reverà docent, & utinam discant vel ab his saltem Magistris inhumani homines! De Lazari canibus, qui misericordie proflores egerunt, hic plura non dissero. Illud verò tacendum non est, quod Dei Filium in hunc stabuli carcerem à Patre missum eximie representat.

§. IV. De Leone Basilii Imperatoris filio captivo.

Basilii Macedo Imperator filium habuit, cui Leo nomen, obedientem & innocens vitæ juvenem. Sed nemo satis innocens est invidia, quæ & hunc Cæsarum filium in grave odium vocavit apud patrem, sed ob aliena, non sua crimina. Pater reum, ut putabat, siliu dat in vincula. It Leo, uti in cæcis, ita & in hoc parenti suo parens. Dum est in carcere, innocentiam suam cogitat, gemit frequenter, suspirat crebrò, nonnumquam etiam plorat. Audit hæc omnia non procul in caveâ suspensus plittacus, audita suo tempore feliciter recordatur. Interea Basilii Imperator in patricii ejusmodi ad convivium vocatur, & venit. Adfunt & alii non exiguo numero Imperatori familiares. Dum convivium hilaritatem suam explicat, & taciturnis loquaces reddit convivas, plittacus ille, qui Domini sacunda voluptas ad hilarandos convivas aderat, etiam sibi, dum facerent alii, garrendum censet:

Incipit: affatus etiam, meditatæque verba reddir.

Inter alia sæpe ingeminat: Leo, Leo, Leo. Observant convivæ, & Leonis in carcere jacentis recordantur. Et, ô Imperator, exclamat floruum unus ubi Leo est? reverà hæc avis nobis prudentior. Nos hic inter epulas & pocula lætitiâ distulimus, Leo tuus filius in vinculis morore tabescit. Si licet, magne Imperator, rogamus, libera. Rediit hic patri patris sensus; imperat ergo vinculis exolvi, & ornari veste ac dignitate pristina. Fecit hoc idem hodie, si cogitamus, celestis Pater. Filium suum, quem verè Leonem, & Leonem de tribu Iuda vocamus; hunc, inquam, suum filium, non ob sua, sed ob aliena & nostra scelera, in hunc stabuli carcerem conjecit, in quo ille non suspiravit tantum, sed & lacrymavit. Oblita illius videbatur ipsa celestis aula. Sed ecce binæ pecudes, inter quas hic captivus jacuit, voce gestuque, quo potuerunt, Deus, Deus, quasi clamaverunt. Nec continuerunt sese beati Genii, quin toto cælo effusi Leonem hunc Dei Filium esse, suis cantibus affirmarent. Agnosce hæc homo, hominum magistras pecudes.

1117

§. V. Sapiens victi Gilimeri factum.

Ubet hic Gilimeris Vandalorum Regis factum at-
Lipfi moni-
ra politica,
1.2. 1.4.

Lexere. Fuit hic Gilimer bellis & victoriis diu clarus, tandem à Belisario Iustiniani Imperatoris duce, pæne omnibus fortunis everfus est. Acie igitur victus in Numidiæ excelsum montem confugit, sed & illic obsidione pressus, & quasi in carcerem copactus misit ad duces Pharam atque sibi panem spongiam, & citharam mitti rogavit. Panem quidem sedandæ fami, spongiam sedandis lacrymis, citharam pacando dolori. Dedit illa Pharas, & mox sese dedit Gilimer, qui ad Belisarium deductus nil nisi ruit. Desipere eum putabant homines. Sed vera hoc fuit sapientia, quæ ille humana omnia ut incerta, nimiumque caduca ridebat. Cùmque per triumphalem pompam Byzantii ad Iustinianum Imperatorem & Theodoram conjugem in sublimi folio sedentes adduceretur, hoc folium effatus est: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. Depictu videtis in Gilimere totum humanum genus. An non obsidebamur ab acherontico duce, summo inferiorum monarchâ? an non passim multa hominum millia in flammeos carceres detruhebatur? Misertus est Deus, & quæ ipsius bonitas fuit, non rogatus huius malo succurrit, misitque obsecris panem, spongiam, citharam. Panem quidem illum, qui in Bethlehemiticâ specu proponitur, Christus Servator noster. Et rectè quidè Bethlehemitum Panis domum interpretantur. Sed & spongiam cum hoc pane est, Præsepe sceno & panniculis instratu, quibus siccenu humentes oculos. Sed neque cithara deest, cantantes in acie, & omnem citharæ harmoniam superantes cælitates. Superest, ut & Gilimerem sequamur, & heroicâ voce clamemus: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. Sed num sic quiescendum? neque in illum duces, qui nos tam gravi obsidione pressit, arma movenda sunt, imò verò sunt, & quidem hoc ipso Principe & belli duce, qui hodie in cuniculis ergastulo lineis vinculis nexis lacrymatur. Tu infantem, dicat aliquis, militiæ præcis, & puelum in cunis vagientem exercituum ductorem constituis? Quæ dixi, non excusabo. Sed audi, præsertim, qui negas ab infante regi posse exercitum.

§. VI. Dux infans in cunis exercituum regit.

Anno à salute millesimo centesimo supra quadragiesimum quartum Godefridus tertius Dux erat Brabantie, sed qui in primâ infantia, & ordi-
Lipfi Lovan-
niū, 1.2. c. 9.

tis vitæ annum nondum esset egressus. Accedit ea res veteris hostem, & spes animòque ingentes addidit Bertuerti genti, cum quâ infans illius patri avòque bellum fuerat, & septemdecim iusta prælia. Hostes itaque grandes copias in aciem educunt, & gentem sine duce vel cum duce infante facile opprimendam censent. Lovanienfes, quorum res tum potissimum agebatur, ante omnia novum Principem, quamvis infantem, in paterno solo locant, & fidem ei popularium obstringunt: quo facto accingunt se ad bellum, in propinquo castra metantur. & cum hostis etiam per fetiales de agnoscendo Principe monitus ferociter reclamaret, in sequentem diem pugnam denuntiant. Sed quis pugna dux & moderator? ille ipse infans. At quomodo in acie stetit, qui adhuc in cunis jacuit, aut quomodo militem hortari potuit, qui necdum loqui? Hortatus est, & efficacius quàm ullus oratorum, sed hoc modo. Consilium fuit generosi viri, puerum illum illuc deferri, & animandis militibus ostentari; quod sanè factum est. Nam infans in cunis allatus, & ad salicem arborem suspensus est. Neque illa concio hoc aspectu miserabilis infantis potuit esse facundior. Conjecit huc universus miles oculos, manu qui potuerunt, retigerunt; omnes ut Numen suum Principem venerati,

Bb 4

rati,